

Το τέλος Ιανουαρίου βρήκε την Αθηναϊκή Λέσχη Καγιάκ στα Φιδάκια. Μας ταξιδεύει ο Γ. Χολέβας.

Το τέταρτο σαββατοκύριακο της σχολής προχωρημένων καγιάκ πλησίαζε και όλοι οι υποψήφιοι συμμετέχοντες βρίσκονταν σε **"αναμμένα κάρβουνα"** (τι νερό θα έχει?, μήπως δεν έχει νερό και δεν πάμε καθόλου?, είδες τις φωτογραφίες από παλιότερες καταβάσεις – φαίνεται δύσκολο – άραγε είναι τόσο δύσκολο όσο φαίνεται?, πολλά βράχια δεν έχει?, ο Εύηνος δεν έχει νερό σίγουρα δεν θα έχουν ούτε τα Φιδάκια,

και τα τηλέφωνα "κτύπαγαν"

– μήπως δεν γίνει το ποτάμι και "βολέψει" καλύτερα, για να έρθουμε στην επόμενη εκδρομή που είναι δυο καινούργια ποτάμια?, και άλλα τέτοια πολλά).

Η κατάβαση του ποταμού την Τρίτη Ιανουαρίου -3/1/2011- ,(20 ημέρες πριν) μαζί με τον Γιώργο Μαργαρίτη (υπεύθυνο εκδρομών του συλλόγου) και την φίλη του Χριστίνα Δημητριάδη (international paddler – κωπηλατεί στην Ευρώπη κάθε καλοκαίρι), με βοήθησε να έχω ξεκάθαρη εικόνα της στάθμης του ποταμού και άρα να μην διστάσω να δώσω την θετική απάντηση προς τους συμμετέχοντες, ότι **"τα Φιδάκια θα γίνουν"**.

Έτσι 11:00 το βράδυ της Παρασκευής και αφού παρελήφθη ο ατομικός εξοπλισμός από τους συμμετέχοντες, και έγινε η τελική φόρτωση του τρέιλερ (στο Χάνι Μπανιά), βρεθήκαμε μετά τις τελευταίες οργανωτικές λεπτομέρειες να έχουμε "πλαγιάσει" περί την 1:30 πρωινή.

Τέσσερις ώρες μετά, βρεθήκαμε να τρώμε πρωινό και περί την 06:00 να ξεκινάμε ντυμένοι με τον εξοπλισμό του καγιάκ με τέσσερα αυτοκίνητα μέσα στην νύχτα για την είσοδο του

ποταμού.

Μετά από τριάντα πέντε χιλιόμετρα στροφές και περί την 07:10, φτάσαμε στην είσοδο (νύχτα πάλι), και ξεκινήσαμε την διαδικασία ξεφορτώματος των καγιάκ από αυτοκίνητα και τρέιλερ. Φυσικά ψιθυριστά ακούγονταν σχόλια όπως – που μας πάει αφού είναι νύχτα και δεν μπορεί να δει την στάθμη?, είναι στα καλά του?. Μετά από όλα τα προκαταρκτικά, και κατά την 08:30, ήμασταν όλοι μέσα στα σκάφη κάτω από την γέφυρα του Δρυμώννα, γνωρίζοντας ότι ξεκινάμε μια κατάβαση ενός από τα ωραιότερα ποτάμια (φαράγγι, με αρκετές στροφές – έτσι εξηγείται και το όνομα – Φιδάκια-), φυσικά με χαμηλή στάθμη, αλλά με αρκετό νερό για να καλυφθούν οι εκπαιδευτικοί στόχοι της συγκεκριμένης κατάβασης.

Πρώτη συγκέντρωση σε eddy πίσω από τον κλασσικό μεγάλο βράχο στο τέλος της πρώτης ευθείας, και μετά συνέχεια για την πρώτη πτώση. Το "βάπτισμα" ξεκίνησε και η ομάδα άρχισε να ταρακουνιέται. Πενήντα μέτρα μετά και έξοδος από τα σκάφη στην αριστερή όχθη για εξερεύνηση του μεγάλου περάσματος (ουρά πετεινού / rooster tail). Η θερμοκρασία από τους δύο βαθμούς, άρχισε σιγά -σιγά να ανεβαίνει και το περπάτημα για την επιθεώρηση του περάσματος ζέστανε όλη την ομάδα. Συζήτηση στο πέρασμα και ξεκίνησε πρώτος ο Σπύρος Παναγόπουλος και μετά ο Γιώργος Καλτσής για την επίδειξη των επιθυμητών γραμμών. Δεύτερη σχετική κουβέντα περί των γραμμών του νερού και αμέσως οι υποψήφιοι προχωρημένοι καγιάκερ δοκίμασαν τις δυνάμεις τους. Κάποιες εξοδοί από το σκάφος, είχαν επιτυχημένη διάσωση και έτσι όλη η ομάδα συνέχιζε στην επόμενη σκάλα. Περί τα διακόσια μέτρα και ξανά το φαράγγι γινόταν πιο κλειστό και το πρώτο "rock garden", ήταν μπροστά μας.

Ο Σπύρος ξεκίνησε πρώτος πάλι και περίμενε στο τέλος του, ένα - ένα τους

συμμετέχοντες αφού αυτοί το πέρασαν σταματώντας για λόγους ασφάλειας και στην μέση της διαδρομής. Δεξιά και αριστερά βράχια, κλειστή στροφή αριστερά και το φαράγγι ανοίγει περισσότερο και ένα rock garden στα μέτρα μας, με μικρή σκάλα στο τελειωμά του, μας συγκεντρώνει όλους χαρούμενους. Περί τα εκατόν πενήντα μέτρα όλοι μαζί και φτάνουμε στο κλασσικό "rock garden" της αριστερής πλευράς του ποταμού δίπλα σε κάθετο τοίχο.

Ένας - ένας, κάνουμε το πέρασμα και φυσικά όλοι υποδειγματικά!!!

Μία σκάλα που καταλήγει σε μικρό αρνητικό στην δεξιά όχθη είναι το επόμενο "task" για την ομάδα, η οποία μας εξέπληξε όλους με τις γραμμές του νερού που ακολούθησε και πέρασε σε ασφαλή απόσταση από το μικρό αρνητικό.

Πενήντα μέτρα και όλοι πηδάμε το κλασσικό διαγώνιο stopper της αριστερής όχθης, όχι φυσικά με την καλύτερη γωνία αλλά πάντως επιτυχημένα.

Περνάω τελευταίος και φυσικά βρίσκω όλη την ομάδα να αναπληρώνει τις δυνάμεις της μέσα από τα παστέλια ή τα κρουασάν ή τις σοκολάτες αμυγδάλου που είχε σε αρκετή ποσότητα ο Νίκος Γουλής.

Ήμασταν τρεισήμισι ώρες περίπου και είχαμε φτάσει στην τιμεντένια γέφυρα με τον κλασσικό κοιλοδοκό μισοβυθισμένο σχεδόν από άκρη σε άκρη του ποταμού (ακριβώς μετά την γέφυρα).

Το επόμενο μακρύ πέρασμα που βγήκαμε έξω να δούμε μας υποδέχτηκε δημιουργώντας αρκετές απορίες στην ομάδα, οι οποίες φυσικά λύθηκαν μετά από κουβέντα, επίδειξη της διαδρομής από τους συνοδούς αλλά και φυσικά από την πραγματοποίηση του περάσματος από τους ίδιους.

Πολύ καλή αντίδραση από όλους μέσα στο μακρύ πέρασμα και έτσι πολύ γρήγορα βρεθήκαμε να περνάμε κάποιες μικρές σκάλες και αμέσως μετά να σταματάμε για άλλο ένα λιγότερο αγχωμένο διάλειμμα, αφού είχαμε περάσει το μεγάλο φαράγγι και θα κινούμασταν σε ανοιχτό πεδίο μέχρι να ξαναμπούμε στο μικρό φαράγγι που ουσιαστικά είχε μόνο ένα αρκετά μεγάλο και χρονοβόρο πέρασμα.

Κουβεντούλα στο διάλειμμα ανταλλαγή πρώτων εντυπώσεων, και μετά ξανά στα σκάφη.

Κίνηση όλων μαζί και μετά ξανά, ένας ένας στο επόμενο "rock garden". Ελεύθερη πορεία μετά, με μικρές αποστάσεις μεταξύ μας και φυσικά το απόλυτα αναμενόμενο θέαμα μπροστά μου: τέσσερα καγιάκ "σάντουιτς", το ένα μετά το άλλο ερχόταν και κόλλαγε επάνω στο άλλο γιατί δεν τηρούσαν τις αποστάσεις που έπρεπε και φυσικά επειδή εφησύχασαν. Το ξεπεράσαμε γρήγορα λόγω της μικρής έντασης της ροής του ποταμού και συνεχίζαμε πάλι όλοι μαζί για το τελευταίο πέρασμα μέσα στο μικρό φαράγγι που μόλις μας είχε υποδεχθεί.

Συγκέντρωση όλης της ομάδας στην αριστερή όχθη, και οδηγίες από τον Αντώνη Βουλγαράκη για την διαδρομή στην αριστερή πτώση. Άσκηση της συγκεκριμένης πτώσης, εκτός των άλλων κλασικών απαιτήσεων ήταν η τοποθέτηση του κουπιού παράλληλα με το σκάφος (δεν χωρούσε το κουπί στο πλάτος του περάσματος).

Δύσκολο θέμα για κάποιον που θεωρεί ότι το κουπί είναι το βασικότερο στοιχείο στην πλεύση του και έχει μάθει να το χειρίζεται με τον κλασικό τρόπο. Βέβαια δεν μπορώ να πω κουβέντα γιατί οι περισσότεροι μπορεί να μην το γύρισαν παράλληλα με το σκάφος τουλάχιστον όμως στην είσοδο του περάσματος το είχαν στρίψει.

Το επόμενο τμήμα τριάντα μέτρων του ποταμού, ήταν ίσως το πιο απαιτητικό (και λόγω κούρασης) και αποτελούνταν από το τελευταίο "rock garden" με αρκετή κλίση και επίσης ένα λίγο απαιτητικό S στο τέλος του. Με κάποιες εξόδους από το καγιάκ και φυσικά με άμεση περισυλλογή τους από την διάσωση, ξαναβρισκόμασταν, όλοι μέσα στα σκάφη για να κάνουμε τα τελευταία μέτρα στο μικρό φαράγγι περνώντας και την τελευταία σκάλα στην αριστερή όχθη.

Κανείς δεν περίμενε να ακούσει από μένα ότι μετά από δέκα μέτρα το φαράγγι ανοίγει και σε εκατό μέτρα με δυσκολία I(+), θα βρισκόμασταν στην γέφυρα της Κόνισκας, πού ήταν και η έξοδος του τμήματος του ποταμού που είχαμε σχεδιάσει.

Δεν περιγράφονται τα χαμόγελα ή τα μειδιάματα στα πρόσωπα όλων μόλις κατάλαβαν ότι είχαμε τελειώσει.

Περί την 14:30 και μετά από έξη ώρες "ποταμίσιας" πλεύσης βρισκόμασταν στην έξοδο του ποταμού.

Καθόλου άγχος πια και όλοι ευχαριστημένοι από την συμμετοχή τους στην κατάβαση, πολύ γρήγορα φορτώσαμε τα αυτοκίνητα και το τρέιλερ και αφού γευτήκαμε το κλασσικό κέικ σοκολάτας της Ντόρας (που αν και απούσα είχε ετοιμάσει για μας), πήραμε τον δρόμο επιστροφής για το Χάνι Μπανιά.

Τα σχόλια από την αξιολόγηση της εκδρομής κινήθηκαν στα παρακάτω επίπεδα: Ποταμάρα, πολύ ρηχό, θέλαμε λίγο παραπάνω νερό, τα είχε όλα, πολλές διαφορετικές εικόνες, το καλύτερο ποτάμι που έχουμε κάνει μέχρι τώρα, κ.α.

Από την μεριά μου θα ήθελα πάνω από όλα να ευχαριστήσω τον Σπύρο Παναγόπουλο (πρώτο εκπαιδευτή της σχολής καγιάκ Μετάβαση) και τον Αντώνη Βουλγαράκη (πιο έμπειρο συνοδό της σχολής καγιάκ Μετάβαση), για την αποδοχή της πρόσκλησης μου να είναι στην ομάδα συνοδείας αυτού του ποταμού (γιατί μόνο λίγοι ξέρουμε πόσα προβλήματα παράβλεψαν για αν είναι μαζί μας).

Οι ευχαριστίες συνεχίζονται προς τον Μάρκο Ζάγκα, τον Νίκο Ρώμπαπα, τον Δημήτρη Σπυρόπουλο, τον Νίκο Μπουλούκο, τον Γιώργο Καλτσή (Rafting House), και την ψυχή της εκδρομής τον Γιώργο Μαργαρίτη.

Εννοείτε, ότι ένα μεγάλο ευχαριστώ, οφείλουμε και στους επτά συμμετέχοντες οι οποίοι μας κάνουν καλύτερους εκπαιδευτές και συνοδούς μετά από κάθε κατάβαση.

